

תלמיד שרון (שני מימין) וחבריו ליד גדר בית-הספר "לסלק אח הערבים".

המילה "ערבי" מסמלת לגביהם את כל הרוע שבעולם.

הם מפתים ילדים, אומרת ילדה מהחבורה, ומוסיפה בקול מתחנן: "תעיי" פו אותם מפה, בבקשה". לקריאתה מצ" טרפים כל הילדים בקריאות קצובות: "לסלק ת'ערבים".

יו לוי, מכיתה ו', מספרת על העצור מה: "המורה חילקה לנו אותה בכיתה, היא אמרה שלא נשכה להחזיר אותה חתומה, כי זה נושא מאד חשוב. מיד כשהגעתי הביתה נתתי את העצומה להורים. מה היה כתוב שם? שצריך לסלק מכאן את הערבים, והיה שם גם סיפור על מה שהם עשו לילדה". הילדים מכנים את העצומה "העצומה של הערבים".

מיכל סלע אומרת שהערבים מציינים קים לילדים ממישרות-הבטיחות. היא נחיים לא תדבר עם ערבים. אם אתם היתם ערבים לא הייתי מדברת איתם ככה, היא מודיעה.

הילדות מספרות על שני ערבים ששוחחו עם ילדה מכיתה א' ואף נתנו לה מתנה. לפועלים, הן אומרות, אסור להיות נחמרים לילדים, כי זה מפחיד אותם מאוד. ומירב מוסיפה: "צעקתי על הילדה שלא תעזי לדבר איתם יותר. למה? זה מסוכן. הם נחמרים אליה, ואחריכך יוציאו לה סכין ויחתכו אותה אסור לדבר איתם."

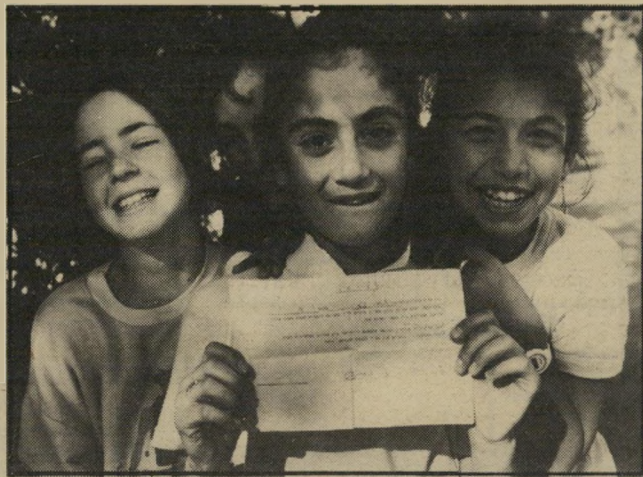
מערה שינוי רץ

ל יו: "את חברה שלי אנסו ערבים" מירב: "והם גם שרפו שולחנות של בית-הספר". בשלב זה, לא יכולה עוד מיכל סלע להתאפק, והיא פורצת בצחוק מתגלגל: "את השולחנות שרפו ילדים ששונאים את בית-הספר, בכלל לא ערבים, כבר תפסו את הילדים האלה". אבל לחברותיה זה לא משנה כלל. "הערבים שרפו" הן איתנות בדעתן. אפילו עמית שרון הקטן, תלמיד כיתה ב', כבר מכיר את הסיסמה: "לסלק תערבים!" הוא צועק בקול גבוה. כששואלים את החבורה באיזה מיפלגה הם תומכים, עונים הרדקים ביחד. "מערה, שינוי רץ", את השם כהנא אין שומעים כאן.

כדי לגרש אותנו מחצר בית-הספר.

הילדים, בניגוד למבוגרים, מוכנים לדבר בשימחה. הם אומרים בגלוי את מה שהם חושבים, לא מטייחים במילים יפות, לא מנסים להתחמק. אומרים מה שהם רוצים ומה שהם שומעים בבית, ללא צנזורה.

קולו של אודי כנר, מכיתה ו' גובר על קולות הילדים האחרים שמדברים במקלה גדולה: "להעיף אותם מפה מיד. הם מסוגלים להתנפל עלינו, פחד-אלוהים מהם יכלים לעשות לנו, הערבים האלה". רינת מלמד, בת כיתתו, מספרת:

תלמידה ליזי לוי (באמצע) והעצומה בחיים לא אדבר עם ערבים".

ראש מועצת רמת-השרון החליט על דעת עצמו להעתיק תחנת איסוף ופיזור בנייה-מועטים מעובדי המועצה לפאתי הכניסה המערבית של בית-הספר.

החלטה שרירותית זו גרמה להתקן ליוות בין ילדי בית-הספר לבין עובדים אלה.

תלונות הורים

ב עיקבות החיכוכים בין ילדים לבין העובדים, באנו בדברים עם ראשי-המועצה, ואולם עדי הגה לא נמצא

אם אילנה לוי ובתה, הערבושים הללו מסוכנים".

המורה התורנית קוטעת את דיבכי הילדים. לא רק ערבים היא נלחמת, גם בעיתונאים. היא גוררת את הילדים ואומרת: "תיכנסו מיד לכיתות ושלא תדברו איתם".

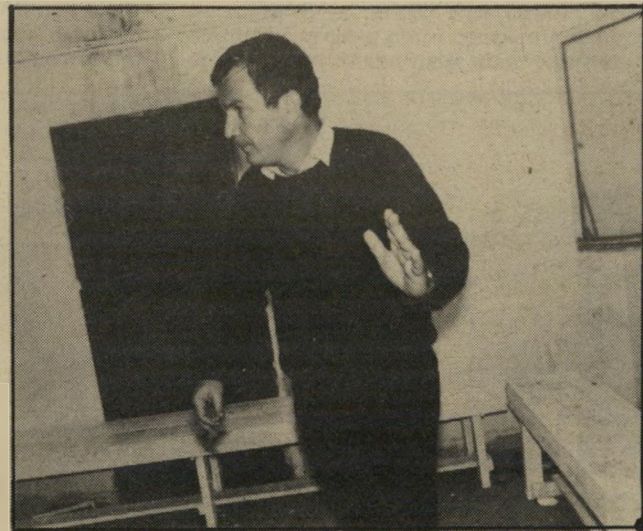
אחד הילדים מספר לנו בסודי סודות: "המורות אמרו לנו לא לדבר עם עיתונאים, כי אתם מנפחים כל דבר, ומשקרים". אבל למרות האיסור ממשיכים הילדים לצווח מעבר לכת-פה: "לא רוצים פה את הערבים, שיעור פו".

גם לשלום רחב, שרת בית-הספר, חובש הכיפה, יש מה לומר: "הנבנות מפחדות לשבור בגלל הערבים". שלום מתקנא בבתי-הספר אחרים, ש"שומרים על נקיון מערבים".

שי כרם
צילם: ציון צפריד

אתמול בדרך לבית-הספר הם התחילו לדבר איתי. אמאלה, זה היה כל-כך מפחיד! אבל לא רק אני מפחדת, כולם מפחדים".

מקהלת-הילדים הולכת וגוברת. שירה מנור מכיתה ו' נרגשת: "אני ראיתי איך הם צוחקים ומוחאים כפיים. בטח שזה מפחיד, כגלל שהם ערבים, אם הם היו יהודים זה לא היה מסוכן". הילדים מספרים כיצד ביקש ערבי אחד גפרורים מילדה בכיתה ג'. הסיפור הזה מסתובב בחצר בית-הספר כי גילגולים שונים. על-פי הנוסח החמור, שאף הופיע בעצומת-ההורים, ביקש הערבי מאותה הילדה שתכניס את ידה למיכנסיו, כדי להוציא משם את ה"גפרורים". הילדים, שנוכחים בהיסטריה של הוריהם, שרויים בחדר אמיתי.

ראשי-מועצה ורביץ במיבנה-המריבה לילדים נגרם נוק פדונו חמור".

לדבר על המאבק, לא מוכנה למסור את שם המפקח של בית-הספר לא מוכנה למסור את שמו של יושב-ראש ועדה-הורים". נראה שאין היא גאה במיוחד במילחמה בערבים, שכן היא מתחמקת בכל דרך מלדבר על העניין. את העצומה שחולקה להם על-ידי ההנהלה. הילדים היו צריכים להחזיר אותה חתומה בידי ההורים. תוך שהיא אוספת את העצומות החתומות, היא נזופת בילדה המבקשת להתקשר לביי תה מכיוון ששכחה את ארוחת-העשר סימה נרקיס, אף היא איננה מוכנה לומר דבר, ונתנה הוראה לילדי בית-הספר שלא להגיב. מישהו אף נשלח

לראות לכם את הטפסים, לא מוכנה

סגנית-מנהלת נרקיס היא אמרה לנו לא לדבר".

פיתרון ענייני, אף שניתנה "הסכמה" עקרונית.

ציבור מורי בית-הספר ומנהלותיו וחברי ועדה-הורים המוסדי מוצפים בקראות טלפוניות ובתלונות מצד הורים על אירועים בלתי-שגורתיים בינם ובין ילדיהם לבין עובדי-המועצה. לשם ההמחשה מובא מיקרה בו ביקש אחד מהעובדים האמורים מתל-מידת כיתה ג' לשלוף מכיסו קופסת גפרורים. כך גם תלמידי הכיתות הגבוהות נוטשים מישרתם ככניסה לשערי בית-הספר מחמת הטרדות.

טרם שיוחרפו החיכוכים, ויביאו לתוצאות מי ישורן, פונים אנו אלך לחתום על עצומה הקוראת לראש-המועצה להעתיק התחנה האמורה מפאתי בית-הספר.